

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 146

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 aprilie 1998

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 47 din 5 martie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 76/1994 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat	2-3	Decizia nr. 27 din 10 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10 din 19 aprilie 1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie, aprobată prin Legea nr. 151 din 24 iulie 1997.....	8-9
Decizia nr. 31 din 10 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 76/1994 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.....	3-4	Decizia nr. 28 din 10 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală	10-11
★		Decizia nr. 29 din 10 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	11-12
Decizia nr. 2 din 3 februarie 1998 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1, art. 5, art. 12, art. 13 alin. 2, 4 și 5 și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	4-7	Decizia nr. 32 din 10 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare	12-13
Decizia nr. 26 din 10 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10 din 19 aprilie 1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie, aprobată prin Legea nr. 151 din 24 iulie 1997.....	7-8	Decizia nr. 36 din 17 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990	13-14
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		772. — Ordin al ministrului finanțelor privind prospectul de emisiune al obligațiunilor de tezaur seria VAL. 4 2000.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 47*)**

din 5 martie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 76/1994 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, constată următoarele:

Prin încheierile nr. 2 din 15 octombrie 1996 Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992, invocată în litigiul cu Societatea Comercială „Duser” — S.A. Dumbrăveni de pârâții Sas Bazil în Dosarul nr. 2.847/1996, Szempetéry Gertrud în Dosarul nr. 2.848/1996 și de Pop Florica în Dosarul nr. 2.849/1996.

Instanța arată că motivul ridicării excepției ar fi încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție și, „având în vedere cererea formulată de reprezentanții pârâtului în baza excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 85/1992”, dispune, prin fiecare încheiere în parte, trimiterea la Curte a cauzei, pentru pronunțarea asupra excepției invocate împotriva „Legii nr. 85/1992”.

Încheierile de sesizare, împotriva prevederilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, nu conțin opinia instanței, iar solicitarea Curții Constituționale ca acestea să fie completate și să-i fie astfel comunicate a rămas fără nici un rezultat.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 s-au solicitat puncte de vedere Guvernului și celor două Camere ale Parlamentului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră excepția ca fiind „vădit nefondată”, deoarece motivul de neconstituționalitate invocat — încălcarea principiului neretroactivității legii — ar putea fi discutat numai în legătură cu prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992, care însă nu are caracter retroactiv, deoarece se referă la indexarea prețului „numai pentru contractele de vânzare-cumpărare încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 76/1994”. De asemenea, Guvernul arată că este de competența instanței să stabilească legea aplicabilă, în ceea ce privește prețul, în funcție de „motivele care au condus la neîncheierea contractelor până la modificarea Legii nr. 85/1992”.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Excepția de neconstituționalitate invocată formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 373 C/1996, nr. 374 C/1996 și nr. 375 C/1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, încheierile de sesizare, raportul întocmit în cauză, punctul de vedere al Guvernului, prevederile Legii nr. 76/1994 și ale Legii nr. 85/1992, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Analizând excepția de neconstituționalitate invocată, se constată că, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să o soluționeze, fiind legal sesizată.

Lipsa opiniei instanței judecătorești din încheierile de sesizare nu poate opri Curtea să judece cauzele ce i-au fost deduse, deoarece încălcarea de către Judecătoria Mediaș a obligației de a-și exprima opinia nu poate paraliza exercitarea dreptului conferit de Constituție autorilor excepției de a o invoca și, în mod corelat, de a primi soluția rezultată din controlul legii de către Curtea Constituțională. De principiu, exercițiul unui drept constituțional nu poate fi împiedicat de neîndeplinirea unei obligații în sarcina unei autorități publice, chiar dacă aceasta este o instanță judecătorească.

Întrucât toate excepțiile privesc dispozițiile „Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992”, au fost ridicate în fața aceleiași instanțe și de pârâții aflați în litigiu cu același reclamant, pentru o mai bună administrare a justiției, urmează ca dosarele Curții să fie conexe.

În fond se constată că, deși cauza a fost trimisă la Curtea Constituțională pentru ca aceasta să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 85/1992 în totalitatea sa, în încheierea de sesizare și în întâmpinările la care aceasta face trimitere se face referire la „Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992”, adică la Legea nr. 76/1994, și, în cele din urmă, la art. 7 din Legea nr. 85/1992, astfel cum a fost modificat prin legea sus-menționată, prevedere care ar contraveni principiului neretroactivității legilor, instituit prin art. 15 alin. (2) din Constituție.

Prin acțiune, reclamanta Societatea Comercială „Duser” — S.A. Dumbrăveni a solicitat obligarea pârâților la plata unor sume reprezentând contravaloarea apartamentelor ce li s-au atribuit pe baza unor hotărâri judecătorești, în temeiul prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 76/1994. Rezultă deci că dintre modificările aduse Legii nr. 85/1992 prin Legea nr. 76/1994, singura prevedere legată nemijlocit de obiectul litigiului — pretenții privind diferența de preț — îl constituie art. 7 în noua sa redactare. De altfel și din cuprinsul întâmpinărilor autorilor excepției se poate constata că singurul text din Legea nr. 76/1994 care, din acest punct de vedere, ar putea fi vizat este cel al art. 1 pct. 4 prin care se modifică și se completează art. 7 din Legea nr. 85/1992.

În consecință, deoarece nu toate dispozițiile Legii nr. 76/1994 atacate ca neconstituționale sunt incidente în cauză, făcând aplicarea prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele dispoziții legale de care depinde judecarea cauzei, rezultă că excepția privind dispozițiile Legii nr. 76/1994, în afara art. 1 pct. 4 prin care se modifică și se completează art. 7 din Legea nr. 85/1992,

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 10 februarie 1998, publicată la pag. 3.

este irelevantă, soluționarea excepției urmând a fi restrânsă numai la această din urmă prevedere.

Art. 7 din Legea nr. 85/1992 prevede că locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a legii, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, „în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi”.

Prin Legea nr. 76/1994, art. 7 din Legea nr. 85/1992 a fost modificat și completat cu două alineate care au devenit alin. 2 și alin. 3. Potrivit art. 7 alin. 3 din Legea nr. 85/1992, astfel cum a fost modificat, „evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a legii, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992”.

Din redactarea textului rezultă că acesta nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legilor, deoarece indexarea prețului urmează să se facă numai pentru

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Conexează dosarele nr. 375 C/1996 și nr. 374 C/1996 la Dosarul nr. 373 C/1996.

2. Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a art. 1 pct. 4 din Legea nr. 76/1994, prin care se modifică și se completează art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, invocată în fața Judecătoriei Mediaș de Sas Bazil în Dosarul nr. 2.847/1996, Szempetéry Gertrud în Dosarul nr. 2.848/1996 și de Pop Florica în Dosarul nr. 2.849/1996.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 5 martie 1997.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 10 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 76/1994 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea recursului declarat de Sas Bazil, Szempetéry Gertrud și Pop Florica împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 47 din 5 martie 1997.

contractele de vânzare-cumpărare încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 76/1994.

De altfel, chiar în întâmpinările părților, identice, se susține că prevederile art. 7 sunt constituționale și numai interpretarea dată acestor reglementări de către reclamant ar fi nelegală.

În această situație însă, nu Curtea Constituțională, ci instanța judecătorească este competentă ca, o dată cu soluționarea litigiului dintre părți și Societatea Comercială „Duser” — S.A. Dumbrăveni, să stabilească și dispozițiile legale aplicabile în legătură cu prețul, în funcție de motivele care au condus la neîncheierea contractelor până la modificarea Legii nr. 85/1992. După cum, în mod consecvent, s-a statuat în practica jurisdicțională a Curții, controlul interpretării judecătorești a dispozițiilor legale, în vederea soluționării litigiilor de către instanțele judecătorești, nu este de competența Curții Constituționale.

Cum autorii excepțiilor se referă expres la aplicarea legii în timp, care este o problemă de interpretare curentă, ca în cazul oricărei legi, iar prin excepțiile respective nu se indică nici o prevedere a Legii nr. 76/1994 sau a Legii nr. 85/1992, care ar înfrânge principiul constituțional al neretroactivității legii, urmează ca Judecătoria Mediaș să se pronunțe asupra aplicării în timp a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, astfel cum au fost modificat prin Legea nr. 76/1994.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 februarie 1998 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 10 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile nr. 2 din 15 octombrie 1996 Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de

neconstituționalitate a Legii nr. 76/1994 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/1992, ridicată în litigiile cu Societatea Comercială „Duser” — S.A. Dumbrăveni de Sas Bazil în Dosarul nr. 2.847/1996, de Szempetéry Gertrud în Dosarul nr. 2.848/1996 și de Pop Florica în Dosarul nr. 2.849/1996.

Prin Decizia nr. 47 din 5 martie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 4 din Legea nr. 76/1994, prin care se modifică și se completează art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.

Pentru a ajunge la această soluție, Curtea a constatat că, dintre modificările aduse Legii nr. 85/1992 prin Legea nr. 76/1994, singura prevedere legală, legată nemijlocit de obiectul litigiului, și anume pretenții privind diferența de preț, o constituie cea cuprinsă în art. 7 în noua sa redacție.

Curtea a reținut că textul în discuție nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legilor, deoarece indexarea prețului urmează să se facă numai pentru contractele de vânzare-cumpărare încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 76/1994.

Împotriva Deciziei nr. 47 din 5 martie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Sas Bazil, Szempetéry Gertrud și Pop Florica, pe care o critică, deoarece s-a reținut în speță

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Sas Bazil, Szempetéry Gertrud și Pop Florica împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 47 din 5 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 2

din 3 februarie 1998

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1, art. 5, art. 12, art. 13 alin. 2, 4 și 5 și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1, art. 5, art. 12, art. 13 alin. 2, 4 și 5 și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995, ridicată de Schipor Ioana Lucreția în Dosarul nr. 5.185/1997 al Judecătorei Cluj-Napoca.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Cluj-Napoca, prin Încheierea din 6 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 5.185/1997 al acestei instanțe, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 1, art. 5, art. 12, art. 13 alin. 2, 4 și 5 și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995, ridicată de Schipor Ioana Lucreția în cadrul unui proces având ca obiect, pe de o parte, contestarea hotărârii Comisiei județene de aplicare a Legii nr. 112/1995, prin care i se respinsese cererea de restituire în natură a unui imobil, iar pe de altă parte, restituirea proprietății acestui imobil sau, în subsidiar, acordarea integrală a despăgubirii convenite.

Din cuprinsul cererii adresate instanței rezultă că temeiul constituțional invocat în sprijinul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 41 din Constituție: alin. (1) privind garanția dreptului de proprietate, alin. (3) referitor la trecerea în proprietate publică a unui bun numai prin expropriere și alin. (7) referitor la interdicția privind confiscarea averii dobândite licit, precum și prevederile art. 135 alin. (6) din Constituție privind inviolabilitatea proprietății private.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au cerut puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se arată, în legătură cu prevederile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, că „nu se poate reține neconstituționalitatea acestora”, deoarece imobilele la care se referă dispozițiile respective „se aflau, legal, în proprietatea statului, iar foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora li s-a recunoscut dreptul de a obține reparația ce li se cuvine” în natură sau prin despăgubiri. Se precizează că „Toate aceste măsuri sunt prevăzute ca o garanție a dreptului de proprietate”. Guvernul arată că nici cu privire la celelalte articole care formează obiectul excepției nu se poate reține că ar fi neconstituționale, ținând seama de jurisdicția Curții și de faptul că prevederile legale atacate nu contravin unei norme constituționale, art. 5 reglementând reparația în natură, art. 12, reparația prin echivalent, iar art. 13, modul de calcul al despăgubirii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate cu care a fost legal sesizată.

În legătură cu prevederile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că aceste prevederi sunt constituționale. Din considerentele deciziei rezultă că motivele invocate în susținerea excepției examinate au fost avute în vedere și la pronunțarea deciziei respective. Prin excepția ce face obiectul prezentei decizii nu au fost invocate motive noi de natură să justifice o altă soluție, astfel încât, având în vedere obligativitatea deciziilor Curții Constituționale, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție,

urmează ca excepția de față referitoare la dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 să fie respinsă.

Cu referire la prevederile art. 24 din Legea nr. 112/1995, Curtea constată că soluționarea cauzei nu depinde de dispozițiile acestui articol. De aceea, în temeiul art. 23 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, urmând să fie respinsă.

În ceea ce privește art. 5 din Legea nr. 112/1995, care consacră restituirea în natură a imobilelor proprietate de stat, ținând seama de însuși temeiul constituțional invocat în motivarea excepției — art. 41 privind protecția proprietății private și art. 135 alin. (6) privind inviolabilitatea acestei proprietăți, din Constituție —, rezultă că excepția, în mod evident, este nefondată. Apare contradictoriu să se susțină că garanția constituțională a dreptului de proprietate a fost încălcată de o dispoziție legală ce asigură restituirea în natură a proprietății fostului proprietar.

Pentru aceleași motive, excepția este nefondată și în ceea ce privește contestarea constituționalității prevederilor art. 12 din Legea nr. 112/1995, care reglementează, de principiu, dreptul foștilor proprietari de a fi despăgubiți pentru imobilele ce nu le sunt restituite în natură, deoarece despăgubirea are semnificația unei restituiri prin echivalent. De aceea, excepția nu este fondată nici în ceea ce privește contestarea legitimității art. 13 alin. 4 și 5, care reglementează modul în care se asigură plata despăgubirilor și actualizarea acestora în funcție de salariul mediu pe economie. Aceste reglementări sunt consecințe ale dreptului la despăgubire, având semnificația unor garanții pentru realizarea efectivă a acestui drept, astfel încât, în nici un fel, nu pot fi considerate ca încălcând garanția constituțională a dreptului de proprietate și caracterul inviolabil al acestui drept, ce constituie temeiul constituțional invocat în justificarea excepției.

Asupra dispozițiilor alin. 2 al art. 13 din Legea nr. 112/1995, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73/1995 și a statuat că aceste prevederi sunt constituționale.

Cât privește invocarea, în motivarea excepției, a dispozițiilor art. 41 din Constituție, urmează a se ține seama că autoarea excepției a avut în vedere, în principal, alin. 1 al acestui text, precizând, expres, că se referă la garantarea, prin această prevedere constituțională, a dreptului de proprietate.

Or, astfel cum s-a precizat în Decizia Curții nr. 73/1995, există deplină concordanță între prevederile art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 și dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul de proprietate, precum și cu reglementările internaționale în materie.

Dispoziția cuprinsă în art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 nu a fost atacată în raport cu art. 41 alin. (2) din Constituție; într-adevăr autoarea excepției nu face nici un fel de referire la faptul că dispoziția legală atacată ar înfrânge principiul ocrotirii egale a dreptului de proprietate consacrat prin art. 41 alin. (1) din Constituție. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra unor temeuri de neconstituționalitate pe care autoarea excepției nu le invocă și care nu rezultă implicit sau explicit din motivele folosite în sprijinul excepției.

Textul art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 nu privește ocrotirea dreptului de proprietate asupra locuințelor — bunuri ce au fost trecute în proprietatea statului sub imperiul altui regim constituțional —, ci acordarea unor reparații, într-un quantum limitat, celor care nu se află în situațiile prevăzute de lege care să le confere vocația la restituirea în natură a locuințelor. Așa fiind, reglementarea reparațiilor prevăzută la art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 nu restrânge

exercițiul dreptului de proprietate al celor în cauză, ci limitează cuantumul unor reparații pe care le prevede legea, în raport cu posibilitățile economice și financiare ale țării.

În fine, chiar în ceea ce privește aplicarea principiului egalității și nediscriminării, este de observat că aceasta nu poate avea un caracter nediferențiat și formal, care, în cazul Legii nr. 112/1995, ar face imposibilă chiar și acordarea unor reparații parțiale, atâta vreme cât, sub aspect economic, nu se pot acorda reparații integrale. Astfel,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi și cu opinia separată a domnului judecător Mihai Constantinescu, cât privește prevederile art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, și, în unanimitate, în privința art. 1 alin. 1, art. 5, art. 12, art. 13 alin. 4 și 5 și art. 24 din aceeași lege,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1, art. 5, art. 12, art. 13 alin. 2, 4 și 5 și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, ridicată de Schipor Ioana Lucreția în Dosarul nr. 5.185/1997 al Judecătorei Cluj-Napoca.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

OPINIE SEPARATĂ

privind neconstituționalitatea art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Potrivit art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, se limitează despăgubirea cuvenită foștilor proprietari, în cazul neretrocedării locuințelor trecute în proprietatea statului, la „suma veniturilor salariale medii pe economie ale unei persoane pe o perioadă de 20 de ani, calculată la data stabilirii despăgubirii”.

Plafonul instituit prin această prevedere legală este neconstituțional pentru următoarele motive:

Potrivit art. 1 și 2 din Legea nr. 112/1995, foștii proprietari, persoane fizice, ai locuințelor trecute în proprietatea statului beneficiază de restituirea acestora în natură, prin redobândirea dreptului de proprietate, sau de dreptul de a fi despăgubiți, în cazul nerestituirii, în condițiile și în limitele prevăzute de legea respectivă.

Restituirea proprietății constituie o modalitate de satisfacere maximă a pretențiilor foștilor proprietari, dând expresie, în limitele restituirii, principiului *restitutio in integrum*.

Despăgubirea nu asigură satisfacerea în întregime a exigențelor acestui principiu, întrucât, potrivit art. 13 alin. 1 din lege, ea nu se determină pe baza valorii de piață de la data despăgubirii, ci a unui mod de calcul prestabilit de legiuitor.

Evident că astfel se creează o diferență de tratament între foștii proprietari cărora li se restituie proprietatea și ceilalți foști proprietari, care nu primesc o despăgubire echivalentă cu valoarea reală, de piață, a locuinței nerestituite.

Această diferență de tratament este însă justificată pentru considerentele menționate în Decizia Curții Constituționale nr. 73/1995.

În cadrul celor îndreptățiți la despăgubire, alin. 2 al art. 13 creează o discriminare neconstituțională, prevăzând că valoarea despăgubirii ce urmează a fi acordată nu poate depăși un anumit plafon. Este o discriminare,

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, a statuat că violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci „când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite”.

deoarece, ca efect al plafonării despăgubirii, unii o vor primi integral, pentru că ea se situează sub plafon, iar alții o vor primi doar parțial, întrucât nu li se va acorda ceea ce depășește plafonul, deși pentru toți despăgubirea a fost la fel calculată. Dreptul la despăgubire este, astfel, pe de o parte, egal față de toți cei îndreptățiți, prin modul său de calcul, iar pe de altă parte, inegal, întrucât, în funcție de plafon, despăgubirea li se acordă în ora integral, iar altora, parțial. Această discriminare, fiind în funcție de cuantumul despăgubirii acordate, încalcă prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție, conform cărora discriminările pe criteriul averii sau al originii sociale sunt interzise, cât și ale art. 16 din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii. Este consecința faptului că plafonul instituit de art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 are în vedere mărimea averii foștilor proprietari, sancționând pe cei care aveau o avere mai mare, ce depășește valoric plafonul, așa încât el creează o discriminare nu numai pe temeiul averii, dar și — în mod necesar și inevitabil — pe temeiul originii sociale a foștilor proprietari, adică al apartenenței lor la fosta burghezie.

Incontestabil că, în realizarea politicii sale legislative, autoritatea legiuitoare poate stabili limite, plafoane sau baremuri. Aceasta nu înseamnă însă că aceste limite, plafoane sau baremuri sunt sustrate controlului constituționalității legii, deoarece semnificația lor poate fi diferită, cum ar fi pentru realizarea unei măsuri de protecție socială, pentru așezarea justă a sarcinilor fiscale ori în alte scopuri, care, în toate cazurile, nu pot fi decât în respectul dispozițiilor și principiilor Constituției. Altminteri, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ele sunt neconstituționale. De aceea, a justifica plafonul instituit de art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 exclusiv pe voința legiuitorului constituie o încălcare a principiului supremației Constituției,

prevăzut la art. 51 al acesteia. Totodată plafonul respectiv nu ar putea fi justificat nici pe considerente legate de insuficiența resurselor bugetare pentru asigurarea plății integrale a despăgubirilor convenite, întrucât plata lor nu se face, potrivit art. 13 alin. 6 din lege, din resurse bugetare, ci dintr-un fond extrabugetar, alimentat în condițiile prevăzute de acest alineat, ce nu afectează în nici un mod bugetul de stat.

În concluzie, prevederea art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 este neconstituțională, constituind o discriminare contrară prevederilor art. 4 alin. (2) și ale art. 16 din Constituție.

Prin Decizia nr. 73/1995, Curtea Constituțională, în cadrul controlului constituționalității Legii nr. 112/1995 anterior promulgării, a constatat că art. 13 alin. 2 din această lege este constituțional. Pentru a pronunța această decizie, Curtea a avut în vedere art. 20 și 49 din Constituție. Obligativitatea deciziei menționate nu împiedică însă exercitarea controlului în funcție de noul temei constituțional invocat, legat de egalitatea cetățenilor în fața legii și de interdicția discriminării pe temeiul averii și al originii sociale, deoarece în jurisdicția Curții s-a statuat, în mod constant, că o excepție de neconstituționalitate respinsă poate fi reiterată ulterior de către alte părți și pentru alte temeuri, iar pentru identitate de rațiune, această soluție este aplicabilă și în cazul în care decizia inițială a fost pronunțată în cadrul controlului anterior promulgării. De altfel această soluție este conformă și cu practica jurisdicțională a Curții,

așa cum rezultă din Decizia nr. 72/1995, pronunțată în cadrul controlului anterior promulgării Legii învățământului nr. 84/1995, prin care s-a statuat, avându-se în vedere anumite temeuri constituționale, că art. 166 alin. (3) din această lege este constituțional, pentru ca, ulterior, admitându-se în parte, prin Decizia nr. 64/1997, o excepție de neconstituționalitate, în baza altor temeuri constituționale s-a constatat că această prevedere este constituțională numai în măsura în care nu se referă la imobilele aparținând societăților comerciale care s-au privatizat. Similară este și situația juridică în cazul excepției de față în care, invocându-se, în ceea ce privește critica art. 13 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, prevederile art. 41 din Constituție, ca efect al principiului egalei ocrotiri a proprietății, indiferent de titular, prevăzut la alin. (2) al acestui articol, presupune, într-o interpretare sistematică a normelor constituționale, incidența și a dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 16 din Constituție, la care m-am referit. În mod expres, în cuprinsul excepției se face referire la alin. (1) al art. 41. Însă, în însăși acțiune, partea, în subsidiar, a solicitat acordarea integrală a despăgubirii convenite, ceea ce, indubitabil, atrage, în soluționarea excepției invocate, aplicabilitatea alin. (2) al art. 41 și, pe cale de consecință, a art. 4 alin. (2) și a art. 16 din Constituție, cadrul sesizării fiind, față de cele arătate, în mod incontestabil, și cu referire la aceste aspecte.

Judecător,
dr. Mihai Constantinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 26

din 10 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10 din 19 aprilie 1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie, aprobată prin Legea nr. 151 din 24 iulie 1997

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, ridicată de Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău în Dosarul nr. 667/1997 al Tribunalului Buzău.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 februarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 667/1997, Tribunalul Buzău a sesizat Curtea

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997, ridicată de Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău.

În motivarea excepției se susține că această ordonanță este neconstituțională, deoarece abrogă art. 11 din Legea nr. 76/1992, încălcându-se astfel dispozițiile art. 138 și ale art. 107 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora impozitele și orice alte venituri ale bugetului de stat se stabilesc numai prin lege, iar ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră excepția nefondată, iar dispozițiile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, prin care se abrogă Legea nr. 76/1992, ca fiind constituționale. În acest sens, apreciază că abrogarea art. 11 din Legea nr. 76/1992, prin care se limita taxa de timbru la 10.000 lei, are ca efect înlăturarea unei inechități „ce se crează prin exceptarea agenților economici de la plata integrală a taxelor de timbru pentru acțiunile introduse la instanțele judecătorești”.

În scopul soluționării cauzei, conform art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că „nu se poate reține neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997”, întrucât această ordonanță

a fost emisă în temeiul delegării legislative prevăzute la art. 114 alin. (4) din Constituție, care implică, în mod necesar, și posibilitatea modificării sau abrogării legilor în vigoare. De asemenea, arată că abrogarea Legii nr. 76/1992 a fost necesară pentru evitarea unor reglementări paralele, care au, în esență, același scop de prevenire și înlăturare a blocajului financiar, și că din motivarea excepției nu rezultă că s-ar contesta măsurile adoptate prin ordonanța de urgență respectivă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Prin această excepție Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău invocă neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997, dar din motivare rezultă că se referă la dispozițiile art. 11 lit. c) din ordonanță, prin care se abrogă art. 11 din Legea nr. 76/1992. În consecință, prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe cu privire la dispozițiile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată, fără modificări sau completări ale acestui articol, prin Legea nr. 151/1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată prin Legea nr. 151/1997, ridicată de Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău în Dosarul nr. 667/1997 al Tribunalului Buzău.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27

din 10 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10 din 19 aprilie 1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie, aprobată prin Legea nr. 151 din 24 iulie 1997

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător

Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, ridicată de Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău în Dosarul nr. 636/1997 al Tribunalului Buzău.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 februarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 636/1997, Tribunalul Buzău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997, ridicată de Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău.

În motivarea excepției se susține că această ordonanță este neconstituțională, deoarece abrogă art. 11 din Legea nr. 76/1992, încălcându-se astfel dispozițiile art. 138 și ale art. 107 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora impozitele și orice alte venituri ale bugetului de stat se stabilesc numai prin lege, iar ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră excepția nefondată, iar dispozițiile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, prin care se abrogă Legea nr. 76/1992, ca fiind constituționale. În acest sens apreciază că abrogarea art. 11 din Legea nr. 76/1992, prin care se limita taxa de timbru la 10.000 lei, are ca efect înlăturarea unei inechități „ce se crease prin exceptarea agenților economici de la plata integrală a taxelor de timbru pentru acțiunile introduse la instanțele judecătorești”.

În scopul soluționării cauzei, conform art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că „nu se poate reține neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997”, întrucât această ordonanță a fost emisă în temeiul delegării legislative prevăzute la art. 114 alin. (4) din Constituție, care implică, în mod necesar, și posibilitatea modificării sau abrogării legilor în vigoare. De asemenea, arată că abrogarea Legii nr. 76/1992 a fost necesară pentru evitarea unor reglementări paralele, care au, în esență, același scop de prevenire și înlăturare a blocajului financiar, și că, din motivarea excepției, nu rezultă că s-ar contesta măsurile adoptate prin ordonanța de urgență respectivă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată prin Legea nr. 151/1997, ridicată de Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău în Dosarul nr. 636/1997 al Tribunalului Buzău.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Prin această excepție, Societatea Comercială „BDS Bălescu & Comp.” — S.N.C. Buzău invocă neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997, dar din motivare rezultă că se referă la dispozițiile art. 11 lit. c) din ordonanță, prin care se abrogă art. 11 din Legea nr. 76/1992. În consecință, prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe cu privire la dispozițiile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată, fără modificări sau completări ale acestui articol, prin Legea nr. 151/1997.

Prin excepția invocată se susține că abrogarea Legii nr. 76/1992 prin art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 este neconstituțională, deoarece, de principiu, abrogarea unei legi este de competența exclusivă a Parlamentului.

Acest motiv de neconstituționalitate nu poate fi reținut. Potrivit art. 114 din Constituție, ordonanța, fiind expresia unei delegări legislative, în mod necesar implică și posibilitatea modificării sau abrogării legilor în vigoare, în funcție de limitele abilitării legislative care, în cazul ordonanțelor de urgență, este prevăzută la alin. (4) al art. 114 din Constituție. În acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, în care s-a statuat că, „prin ordonanțe, Guvernul poate să reglementeze primar, să modifice sau să abroge reglementarea existentă”.

Nici motivul de neconstituționalitate, potrivit căruia ordonanța atacată încalcă art. 138 alin. (1) din Constituție, care prevede că impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, nu poate fi reținut. În practica jurisdicțională a Curții s-a statuat că reglementarea taxei de timbru este de domeniul legii ordinare și, de aceea, de principiu, o asemenea reglementare poate face obiectul unei delegări legislative. În acest sens sunt deciziile Curții Constituționale nr. 5 din 14 iulie 1992 și nr. 75 din 13 iulie 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992 și, respectiv, nr. 190 din 25 iulie 1994.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 28

din 10 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală, ridicată de Abrudan Adrian în Dosarul nr. 2.145/1996 al Judecătoriei Oradea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 5 februarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Oradea, prin Încheierea din 8 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Codul de procedură penală, invocată de Abrudan Adrian.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 4 din Codul de procedură penală, care reglementează rolul activ al judecătorului, sunt neconstituționale și incompatibile cu principiul inamovibilității judecătorului, deoarece permit acestuia să devină parte în proces, depășindu-și rolul de arbitru imparțial. În concluzie, se precizează că, atâta vreme cât s-a introdus inamovibilitatea, trebuie reintrodus și principiul rolului pasiv al judecătorului, singurul de natură să asigure respectarea art. 21 din Constituție, privind accesul liber la justiție, și a art. 23 din legea fundamentală, referitor la libertatea individuală.

Exprimându-și opinia asupra excepției invocate, instanța de judecată apreciază că aceasta este neîntemeiată și că textul de lege criticat este constituțional.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece întreaga activitate procesuală este călăuzită de anumite principii fundamentale, între care și principiul rolului activ al organelor judiciare. Se precizează, de asemenea, că rolul activ al instanței în desfășurarea procesului penal trebuie discutat împreună cu dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală, referitoare la aflarea adevărului, pe considerentul că ele se completează și intercondiționează, aflarea adevărului nefiind posibilă fără exercitarea rolului activ al instanței judecătorești în desfășurarea procesului penal.

În concluzie, se arată că dispozițiile art. 4 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 21 și 23

din Constituție, care reglementează situații total diferite de cele aflate în discuție, și nici altor prevederi constituționale.

Se menționează că și legislația penală din România dintre cele două războaie mondiale conținea dispoziții privitoare la rolul activ al instanțelor de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală: „Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să aibă rol activ în desfășurarea procesului penal”.

Această regulă este în concordanță cu dispozițiile art. 1 din Codul de procedură penală, privitoare la scopul procesului penal, cu prevederile art. 2 din Codul de procedură penală, referitoare la oficialitatea procesului penal, și, de asemenea, cu dispozițiile art. 3 din același cod, privind aflarea adevărului. Este greu de înțeles cum s-ar putea asigura aflarea adevărului, dacă organele judiciare ar asista pasiv la activitatea de probațiune desfășurată în fața lor, cu atât mai mult cu cât organele de urmărire penală au ca sarcină, potrivit art. 200 din Codul de procedură penală, tocmai strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identitatea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate ar fi contrare prevederilor art. 23 din Constituție, referitoare la libertatea persoanei. Prin Decizia nr. 143 din 21 noiembrie 1996, rămasă definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 martie 1997, Curtea Constituțională a analizat dispozițiile art. 4 din Codul de procedură penală, prin raportare la prevederile art. 23 din Constituție, considerând textul criticat ca fiind constituțional.

Cele stabilite prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției adoptate.

Tot în motivarea excepției de neconstituționalitate se consideră că dispozițiile art. 4 din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 21 din Constituție, privind accesul liber la justiție. Or, este, de asemenea, greu de înțeles cum acest drept fundamental este afectat prin rolul activ al organelor judiciare în descoperirea adevărului în cauză.

În susținerea excepției se mai arată că, pentru a se asigura apărarea intereselor inculpatului, judecătorul trebuie să aibă un rol pasiv și că el putea avea rol activ atunci când era amovibil. Cu privire la acest aspect, prin decizia menționată Curtea a reținut că „înfăptuirea justiției nu este posibilă fără cunoașterea situației de fapt, iar această cunoaștere nu poate fi dobândită fără o preocupare specială din partea organelor judiciare; or, în condițiile în care legea acordă inculpatului toate garanțiile procesuale, inclusiv dreptul de a fi asistat de un apărător în tot cursul procesului penal, nu se poate vorbi de vreo prejudiciere a intereselor apărării”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală, invocată de Abrudan Adrian în Dosarul nr. 2.145/1996 al Judecătoriei Oradea.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29

din 10 februarie 1998

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995
 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, invocată de Tudoraș Mircea în Dosarul nr. 5.252/1996 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 februarie 1998, în prezența lui Tudoraș Mircea, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată, Tudoraș Mircea a chemat în judecată Comisia județeană Suceava pentru aplicarea Legii nr. 112/1995, solicitând instanței obligarea părții la anularea deciziei acestei comisii prin care i s-a refuzat restituirea în natură a unui imobil trecut în proprietatea statului în baza unei sentințe penale din anul 1958.

La termenul de judecată din 2 decembrie 1997 Tudoraș Mircea a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, susținând că acest text de lege trebuia să facă o distincție clară între hotărârile penale pronunțate pentru infracțiunile de drept comun și cele „pronunțate pentru infracțiunile de neeltire contra ordinii sociale (art. 208–209 din Codul penal anterior și art. 166 alin. 2 din Codul penal actual)“.

Prin încheierea din 9 decembrie 1997 Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a suspendat judecarea cauzei și, în temeiul art. 23 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, a trimis dosarul Curții Constituționale pentru a

se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate. Întrucât încheierea nu conținea opinia instanței, Curtea a cerut îndeplinirea acestei obligații legale și, ca urmare, Judecătoria Câmpulung Moldovenesc și-a completat încheierea, exprimând opinia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece persoanele condamnate pentru infracțiuni politice sunt în drept să ceară sesizarea Curții Supreme de Justiție pentru anularea măsurii.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat punctele de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 nu contravine nici unui text constituțional. Dacă legea menționată ar interveni în situații născute în urma unor hotărâri judecătorești date în materie penală s-ar ajunge la încălcarea principiului separației puterilor în stat, respectiv la amestecul puterii legislative în activitatea puterii judecătorești. În răspunsul Guvernului se precizează, de asemenea, că desființarea măsurii de confiscare a averii ca urmare a unei hotărâri penale nu poate fi făcută decât tot printr-o hotărâre judecătorească, reclamantul putând solicita procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție declararea unui recurs în anulare împotriva hotărârii penale și anularea măsurii de confiscare a averii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, măsurile reparatorii prevăzute de această lege nu se aplică în cazul imobilelor cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului prin hotărâri judecătorești penale ori în temeiul Legii nr. 18/1968.

În motivarea excepției de neconstituționalitate nu sunt indicate textele ori principiile constituționale care ar fi încălcate prin dispozițiile art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, sunt neconstituționale numai prevederile care încălcă dispozițiile sau principiile Constituției, iar potrivit art. 144 lit. c) din legea fundamentală și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță asupra prevederii legale atacate numai în limitele sesizării. În consecință, constituie un motiv de respingere a excepției neindicarea dispoziției constituționale în raport cu care textul de lege atacat este neconstituțional. Controlul din oficiu este inadmisibil, cât timp controlul pe

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, invocată de Tudoraș Mircea în Dosarul nr. 5.252/1996 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 10 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea Comercială „7 Icre Prodaliment” — S.R.L. împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 270 din 19 iunie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 februarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Cluj-Napoca, prin Încheierea din 25 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, ridicată de Societatea Comercială „7 Icre Prodaliment” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.329/1996.

Prin Decizia nr. 270 din 19 iunie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de

calea excepției de neconstituționalitate nu se poate exercita decât la sesizare.

În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții Constituționale, așa cum rezultă din deciziile nr. 338 din 18 iulie 1997 și nr. 392 din 15 octombrie 1997, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997 și, respectiv, nr. 299 din 4 noiembrie 1997.

De altfel, prin Decizia nr. 549 din 4 decembrie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 11 februarie 1998, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 sunt constituționale.

c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al

Magistrat-asistent,

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, invocată de Tudoraș Mircea în Dosarul nr. 5.252/1996 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 10 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare

neconstituționalitate. Pentru a pronunța această soluție s-a reținut că, potrivit art. 41 alin. (8) din Constituție, bunurile folosite pentru săvârșirea unei contravenții pot fi confiscate în condițiile legii.

Împotriva Deciziei nr. 270 din 19 iunie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Societatea Comercială „7 Icre Prodaliment” — S.R.L., pentru următoarele motive:

— confiscarea nu se poate aplica celui care a efectuat plata, întrucât suma plătită nu se mai află în patrimoniul său, ci al celui care a încasat-o. În caz contrar, confiscarea încălcă prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, privind garantarea și ocrotirea legală a dreptului de proprietate, ale alin. (7) al aceluiași articol, privind prezumția dobândirii licite a bunurilor proprietatea unei persoane, precum și ale alin. (8) din același articol, care dispune că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii;

— Ordonanța Guvernului nr. 26/1997 a modificat sancțiunile prevăzute pentru săvârșirea contravenției respective, eliminând măsura confiscării, ceea ce ar însemna că „Guvernul și-a dat seama de neconstituționalitatea măsurii respective”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1

*) Decizia Curții Constituționale nr. 270 din 19 iunie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 20 februarie 1998.

din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 este lipsită de obiect ca urmare a modificării acestui articol prin Ordonanța Guvernului nr. 26/1997.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile legale atacate ca neconstituționale, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Primul motiv de recurs este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Recurenta susține că art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 este neconstituțional, întrucât măsura confiscării sumei de bani, plătită în numerar de către o persoană juridică altei persoane juridice, peste plafonul legal zilnic, nu poate fi aplicată celui care face plata, ci ar trebui suportată de cel care a încasat-o.

Această susținere nu se justifică, deoarece, cât timp cel care a încasat suma respectivă s-a încadrat în plafonul legal zilnic, nu a săvârșit contravenția și deci nu poate fi sancționat nici prin aplicarea amenzii, nici prin confiscarea sumei încasate. Prin ipoteză, contravenția fiind săvârșită doar de plătitor, sancțiunea confiscării prevăzută la art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 poate fi apli-

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Societatea Comercială „7 Icre Prodaliment” — S.R.L. împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 270 din 19 iunie 1997, pe care o desființează și, pe fond, respinge excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 36

din 17 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990, invocată de Bogdan Traian în Dosarul nr. 2.982/1997, aflat pe rolul Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 10 februarie 1998, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 17 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 1997, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 2.982/1997, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41 din 10 iulie 1997 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, invocată de Bogdan Traian.

În motivarea excepției se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/1997, care modifică și completează Decretul-lege nr. 118/1990, este neconstituțională, deoarece încalcă prevederile art. 16, 19, 21, 47, 48, 49, 125 și ale art. 128 din Constituție.

Opinia instanței de judecată este că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997 derogă de la principiile dreptului comun, în sensul că retroactivează, aplicându-se la cauzele aflate în curs de soluționare. În condițiile în care actul normativ nu prevede modul de soluționare a situațiilor tranzitorii, se lasă la latitudinea fiecărei instanțe soluția pronunțată, în cazul invocării excepției de necompetență materială a tribunalului.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat punctele de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului asupra excepției invocate.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că excepția ridicată nu privește textele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997, ci interpretarea dată Decretului-lege nr. 118/1990 de către comisia de aplicare a acestui decret. Deoarece Curtea Constituțională nu se poate substitui instanțelor judecătorești, se apreciază că excepția este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților și concluziile procurorului, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține:

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990, invocată de Bogdan Traian în Dosarul nr. 2.982/1997 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost sesizată.

Prin excepția invocată se critică Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/1997 ca neconstituțională în ansamblul său, fără a se arăta dispozițiile care contravin prevederilor constituționale încălcate și nici un alt motiv de ordin juridic în justificarea acestei solicitări, încalcându-se astfel prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora orice sesizare adresată Curții Constituționale trebuie motivată. Textul fiind imperativ, încălcarea dispozițiilor sale are drept consecință imposibilitatea exercitării controlului, Curtea neputându-se substitui autorului sesizării, în ceea ce privește invocarea unui motiv de neconstituționalitate. În acest sens este și jurisprudența Curții, astfel cum rezultă din Decizia nr. 338 din 18 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997, și din Decizia nr. 392 din 15 octombrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997.

În excepție se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/1997 încalcă prevederile art. 16, 19, 21, 47, 48, 49, 125 și ale art. 128 din Constituție.

Se constată, în subsidiar, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/1997 nu sunt contrare normelor constituționale invocate de autorul excepției. Acestea nu încalcă principiul accesului liber la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție, chiar dacă au fost abrogate dispozițiile art. 9 ale Decretului-lege nr. 118/1990, care reglementează calea de atac împotriva deciziilor date de comisia prevăzută la art. 8 din decretul-lege sus-menționat.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este contrară principiului accesului liber la justiție, cât timp decizia organului administrativ poate fi atacată la instanța judecătorească. În acest sens menționăm Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994 și Decizia nr. 282 din 1 iulie 1997.

În speță, decizia comisiei prevăzute la art. 8 din Decretul-lege nr. 118/1990, ca și actul administrativ emis de direcția de muncă și protecție socială pentru stabilirea perioadelor de persecuție politică, pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ, potrivit Legii nr. 29/1990, aceasta fiind în conformitate cu dispozițiile art. 48 din Constituție.

Celelalte dispoziții constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate nu sunt incidente în cauză.

Așa fiind, urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

privind prospectul de emisiune al obligațiunilor de tezaur seria VAL. 4 2000

Ministrul finanțelor,
în baza Hotărârii Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările ulterioare,

în baza prevederilor art. 28 din Legea bugetului de stat pe anul 1997 nr. 72/1997, ale art. 7 din Legea nr. 91/1993 privind datoria publică, ale Convenției nr. 16.813/1998, încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 18/1996 privind angajarea de împrumuturi guvernamentale prin emisiunea de obligațiuni de stat în valută pe piața internă, emite următorul ordin:

Art. 1. — Ministerul Finanțelor anunță lansarea unor emisiuni de titluri de stat, numite *obligațiuni de tezaur cu dobândă exprimate în dolari S.U.A.*, seria VAL. 4 2000, în valoare de 100.000.000 dolari S.U.A.

Valorile împrumutate pot fi majorate sau micșorate, până la anularea emisiunii, în funcție de necesitățile de finanțare a contului general al trezoreriei statului, comunicate de Ministerul Finanțelor în preziua subscrierii.

Valoarea nominală individuală a unei obligațiuni de tezaur cu dobândă este de 10.000 dolari S.U.A.

Art. 2. — Data emisiunii (data decontării) obligațiunilor de tezaur cu dobândă, seria VAL. 4 2000, este 17 aprilie 1998.

Art. 3. — Data scadenței (data răscumpărării) obligațiunilor de tezaur cu dobândă, seria VAL. 4 2000, este 16 aprilie 2000.

Art. 4. — Metoda de vânzare este subscripția publică, obligațiunile de tezaur cu dobândă putând fi cumpărate de bănci autorizate să funcționeze în România.

Cererile de subscriere în nume propriu și al clienților lor, persoane juridice rezidente, se depun la Banca Națională a României la data subscrierii (data vânzării), respectiv 15 aprilie 1998, până la ora 14,00.

După închiderea subscrierii, dar în aceeași zi, participanții vor fi informați asupra acceptării sau neacceptării, totale sau parțiale, a cererilor depuse.

Art. 5. — Adjudecarea emisiunii de obligațiuni de tezaur cu dobândă, seria VAL. 4 2000, se va face în conformitate cu prevederile Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 2/1997 privind operațiunile cu titluri de stat derulate prin Banca Națională a României, în calitatea sa de agent al statului.

Art. 6. — Rata dobânzii obligațiunilor de tezaur cu dobândă este de 7,5% pe an.

Dobânda se va plăti la datele de 16 octombrie 1998, 17 aprilie 1999, 16 octombrie 1999 și 16 aprilie 2000, prin creditarea contului de corespondent în dolari S.U.A. al deținătorului înregistrat, comunicat oficial de către acesta Băncii Naționale a României cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de data plății dobânzii. Dobânda se va determina conform formulei:

$$D = \frac{N \times r \times z}{365}$$

în care:

D = dobânda;

N = valoarea nominală;

r = rata dobânzii;

z = numărul de zile de deținere de la ultima scadență.

În situația în care una dintre aceste date este o zi nelucrătoare, plata se va efectua în ziua lucrătoare următoare.

Art. 7. — Plata obligațiunilor de tezaur cu dobândă se va efectua la data emisiunii, prin transferarea de către cumpărător în contul de dolari S.U.A. al Băncii Naționale a României, deschis la Federal Reserve Bank of New York, a sumei reprezentând valoarea nominală a obligațiunilor de tezaur cu dobândă cumpărate.

Art. 8. — Răscumpărarea obligațiunilor de tezaur cu dobândă se va efectua la data scadenței, respectiv 16 aprilie 2000, prin creditarea contului de corespondent în dolari S.U.A. al deținătorului înregistrat, comunicat oficial Băncii Naționale a României de către acesta, la data înregistrării curente, cu suma reprezentând valoarea nominală a obligațiunilor de tezaur cu dobândă, exprimate în dolari S.U.A.

Art. 9. — Obligațiunile de tezaur cu dobândă sunt negociabile pe piața secundară și nu se emit în formă fizică. Proprietatea asupra acestora va fi înregistrată la Banca Națională a României, iar orice schimbare a titularului dreptului de proprietate va fi anunțată acesteia conform prevederilor Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 2/1997.

Art. 10. — Tranzacționarea obligațiunilor de tezaur cu dobândă pe piața secundară nu va fi permisă:

— în ultimele două zile lucrătoare, anterior primei plăți a dobânzii, precum și;

— în ultimele două zile lucrătoare, anterior datei scadenței.

Art. 11. — Prezenta emisiune nu beneficiază de facilități fiscale.

Art. 12. — Direcția generală a datoriei publice va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 10 aprilie 1998.
Nr. 772.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.

Din noua colecție tematică a MONITORULUI OFICIAL

Din 1990 până în 1997, în viața societăților comerciale au apărut evenimente noi, unul din cele mai importante fiind apariția pieței de capital. Experiența acestor ani a condus la necesitatea simplificării unor proceduri sau a unor precizări suplimentare privind societățile comerciale.

De aceea a fost necesară adaptarea la noile cerințe a Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, un tandem fără de care nici o societate comercială din România nu poate funcționa.

Volumul nostru cuprinde cele două legi în forma lor republicată și constituie un îndreptar zilnic și mereu indispensabil pentru toți agenții economici, indiferent de forma de proprietate.

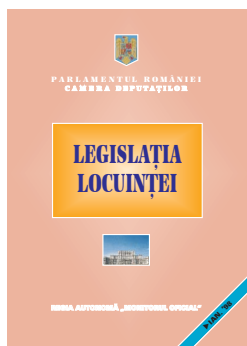
(96 pag., lei 7800)

Volumul **Actele de stare civilă** cuprinde Legea nr. 119/1996 și Metodologia nr. 1/1997 pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, emisă de către Departamentul pentru Administrația Publică Locală și Ministerul de Interne.

În lucrare sunt reproduse modelele tuturor actelor de stare civilă, precum și toate formulele pe care se sprijină activitatea de evidență, constituind un instrument de lucru indispensabil ofițerilor de stare civilă din primării, de pe nave, din unități militare, din serviciile de specialitate din cadrul misiunilor diplomatice, oficiilor consulare, precum și lucrătorilor din Ministerul de Interne care se ocupă cu evidența populației.

(132 pag., lei 9 100)

Volumul **Legislația locuinței** conține Legea nr. 114/1996, Hotărârea Guvernului nr. 446/1997 care aprobă Normele metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 114/1996, precum și Precizările aprobate prin Ordinul nr. 139/N/1997 al M.L.P.A.T. privind constituirea, înregistrarea și funcționarea asociațiilor de proprietari.

Asemenea acte de mare interes public fac ca lucrarea să se adreseze practic tuturor proprietarilor de locuințe și asociațiilor de proprietari, cât și celor interesați de achiziționarea unei locuințe cu credit, prin vânzare-cumpărare, cu plata în rate, cât și de situațiile în care se închiriază suprafețe cu destinația de locuință.

Pentru actualele asociații de locatari, lucrarea constituie un prețios îndrumar în demersurile pentru transformarea lor în asociații de proprietari și pentru înscrierea proprietăților la birourile de publicitate imobiliară din cadrul judecătoriilor. În acest sens, conține modele pentru acordul de asociere, statutul asociației de proprietari, cât și protocolul pentru predarea — respectiv primirea — activelor și pasivelor ca urmare a hotărârii adunării generale a proprietarilor din imobilul respectiv.

În egală măsură cartea este utilă juriștilor implicați în diverse activități legate de legislația locuinței.

(148 pag., lei 10 000)

Comenzi și informații suplimentare

la Regia Autonomă MONITORUL OFICIAL,

Str. Izvor 2-4, Palatul Parlamentului, București, tel.: 614.24.29, fax: 312.47.03.